

Zuid-Koreaanse kibbeling

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian

Jip de Zwerfhond (2017)
Volgend jaar wordt alles beter (2017)
Normaal (2017)
Vega Parallel (2018)
Een giraffe in Praag (2018)
Ik niet hoor! (2018)
Sugar and Spice (2018)
Reptielen (2018)
Sentimentele blues (2019)
Arthouse (2019)
To Boddah (2019)
De Apocalypse kwam later (2020)
Melodie in sigarettenrook (2020)
Zomertoer (2020)
Zuid-Koreaanse kibbeling (2020)

In voorbereiding

Infrastructuur
De Meeloper
Terug naar de basis

Cazimir Maximillian

Zuid-Koreaanse kibbeling

BRAVE NEW BOOKS

Voor alle Wieringers (Oevernaars)
Geen haat maar slechts een ludieke boodschap
En zeg nou zelf... is het niet hartstikke tof dat er een stil dorp
als Den Oever wordt gebruikt voor het volgende scenario...?

Eerste druk: september 2020

Copyright © 2020 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789464180398

Up above
Aliens hover
Making home movies
For the folks back home

Subterranean Homesick Alien
Radiohead – Ok Computer
1997

Het is het jaar 2021

Na de eerste pandemie lijkt de tweede onvermijdelijk te zijn.
En naast de nieuwe virusdreiging lijken er nog wel meer rare
dingen op de wereld te gebeuren.

Zal het de mensheid lukken om het verstand op een goede ma-
nier te gebruiken?

Nee...

Seoul, Zuid-Korea

Ho-Sik Yuong rende de longen uit zijn lijf. Hij bevond zich in één van de benauwende straatjes in een achterbuurt van Seoul. Hij rende achter zo'n dikke inwoner aan in een van de weinige overgebleven sloppenwijken van de stad. Hij botste tegen allemaal van die vogeltjes in de kooien op, waarbij de veren in het rond vlogen en de kippen alle kanten op hupten.

'Shiba!!'

Die verkopers kwetteren en schelden hen na. Die dikke struikelde en donderde over allerlei tafels met koop en eetwaren, maar hij leek niet op te willen geven. Al die telefoondraden, chaos, pauper en stank. Voor Ho-Sik was dit het afvoerputje van de stad, dat snel gereinigd moest worden. Hij bereikte het einde van de steeg en de toeterende auto's moesten die vetzak ontwijken. Hoe kon dat met zo'n lichaam toch zoveel energie hebben?

Maar toen had hij minder geluk; hij werd geschept door een scootertje. De rijder ervan vloog meters naar voren en die vetzak rolde over straat. Hij probeert nog op te staan maar nu had Ho-Sik hem te pakken. Hij schopte hem in zijn buik en trok hem aan zijn bezwete T-shirt mee naar de stoep. De voetgangers om hen heen begonnen zich met deze aanschouwing te bemoeien. Terwijl hij die dikke bij zijn haren vast had, haalde hij een formulier uit zijn binnenzak en zwaaide ermee in het rond.

'Ik ben van de incassobureau, en deze man gaat betalen voor zijn onderdak. Oprotten nou, ik ben niet in de stemming!'

Die voetgangers trokken blikken die boekdelen schrijven over een gedwongen acceptatie en gingen daarbij ook noodgedwongen door met hun eigen leven.

'En jij meekomen...'

Hij pakte zijn smartphone en nog een paar tellen later stopte er een zwarte Kia bus voor zijn neus.

De dikke, genaamd Kong, zat vastgebonden op een stoel in een garagepand. De zoemende TL-buizen zorgden voor een dreigende en een niet zo'n hoopvol vooruitzicht. Ho-Sik werd door zijn twee collega's gecontroleerd op virussen. Gezien deze zekere Kong uit een buurt kwam die geen vaccin kon betalen.

'Alles is in orde.'

'Mooi... Dan is het nu tijd om over te gaan naar de orde van de dag.' zei Ho-Sik.

Zijn zolen maakten een dreigend geluid over de betonnen vloer, Kong moest sneller ademen.

'Jij loopt vier maanden achter, meneer Kong.' zei Ho-Sik.

'Alsjeblieft... Ik heb het geld zo... Ik heb het geld zo...'

'Dat zeggen ze allemaal.'

'Ik heb moeten sparen voor een vaccin... en daarin heb ik gefaald, ik geef eerlijk toe...'

'Waar heb je nou niet in gefaald, meneer Kong? Het feit dat je daar op zo'n vuilnisbelt leeft is toch al een grote faal?'

Ho-Sik zocht aandachtig naar een geschikt attribuut. Hij verkoos een botmes. Met een slijpend geluid werd het ding opgepakt.

'Nee, Nee, alsjeblieft!'

'Jij gaat betalen. Je arm zou helaas twee van de vier maanden terug kunnen betalen, maar je been zou nog een maand voorschot geven. Dus wat wordt het Meneer Kong?'

Meneer Kong leek verlamd te zijn van de keuze die hij moest maken.

'Ik kan aan je zien dat je het jezelf onmogelijk maakt om die keuze te maken, maar laat ik eens concreter zijn: Je mag al je ledematen houden, maar dan ga ik met mijn kompanen naar

jouw vertrek toe, verkrachten jouw dochter en vrouw... Vervolgens binden we ze vast en steken we je onderkomen met familie en al in de fik... en jij bent dan vrij man... met al je ledematen. Wat zeg je daar van?' Kong begon te piepen en wrong zijn gezicht samen. 'Ik heb geen andere keus, Meneer Kong. Je hebt het aan jezelf te danken dat je niet hogerop bent gekomen en dat je ouwelui zijn gecrepeerd aan het virus.' 'Mijn been...' weet Kong eruit te brengen. 'Wat zei je?' 'Neem mijn been maar, verdomme!' 'Kijk, je bent wel verstandig... Echter komt er wel een boetedoening bij. Je andere been zal ik ook moeten verwijderen, vanwege het vluchtmisdrijf.'

Twee dagen later zat Ho-Sik op zijn kantoor. Hij had een uitzicht over de chaos van een van de duizenden straten in Seoul. De verkeersdrukte, een regionale trein die over een viaduct voorbij reed. Aan zijn muur hing een portret van Trump. Zijn ventilator stond aan en hij verveelde zich achter het bureau terwijl hij met een doorzichtige kleurenkubus aan het spelen was... totdat er op zijn deur geklopt werd. Het was doctor Sok; een kalend hoofd met zwarte plukken op zijn beide slapen. Hij hield een aktetas vast. 'Meneer Sok... fijn dat u er bent. Koffie?' 'Straks. Laat eerst uw aandelen maar zien.' In het kantoorje van Ho-Sik bevond zich een vriesbox. Hij schoof de deur ervan open en haalde er een plastic zak uit. Vervolgens haalde hij de twee benen van Kong eruit en legde die op het bureau. 'Is dit voldoende, voor die vier maanden achterstand?' 'Mmmh...' zei meneer Sok. Hij deed zijn bril op en bekeek

aandachtig de beenstukken, vanaf de liezen afgesneden.
Na een tijdje bestuderen en nadenken zei hij:
'Dit is wel meteen een voorschot voor zes maanden.'
'Wat? Hoezo?'
'De vleesmassa is de bonus.'
'Wat een mazzelpik die Kong.'
Hij stak een Marlboro op en bood Sok er ook een aan.
'Nee... Ik rook alleen Havana sigaren... Je had toch koffie?'
'In de kantine.'
'Kunnen die benen dan even weer in de vriezer, alvorens ik ze meeneem?'
'Eehm...'
'Anders gaan ze rotten weetje? Elke seconden dat ze uit de koeling zijn is een paar Won teveel.'

Nadat de benen terug in de koeling waren gedaan dronken Ho-Sik en Sok hun koffie. Om hen heen hoorden ze niks anders dan telefoongerinkel, conversaties, geritsel van papier en drukte.

'Het ziet er hopeloos uit...' zei Sok, terwijl hij uit het raam keek.
'Die nieuwe uitbraak bedoel je?'
'Ja...' verzuchtte Sok. 'Het is een kwestie van twee maanden totdat het Zuid-Korea heeft bereikt, en misschien wel vijf totdat het Europa wordt getroffen. Begint dat hele gesodemieter weer...'

Met een lang gezicht nam hij een slok koffie.
'Ze zijn ook zo dom. Ze moeten gewoon een muur om China bouwen.' zei Ho-Sik. 'En dat doen ze niet, omdat ze dom zijn. Wat heeft China überhaupt ooit voor ons betekend? Ja, een vinger in de reet van Noord-Korea steken, de aarde vervuilen en besmetten, en onze waarden niet willen accepteren.. en dan ook nog om de zoveel tijd allerlei enge ziektes over de wereld

verspreiden.'

'Nee, het is een vuile vlek op deze aardbodem.' zei Sok. 'Trump is nog zo slim om te denken aan een Mexican Wall, maar al die dombo's hier denken niet aan een muur om China heen.'

'En straks kan ik mijn werk weer een lange tijd niet doen.' verzuchte Ho-Sik. 'Zeker niet in die stinkbuurten. Mogen we weer eeuwen wachten op een nieuw vaccin, en tot die tijd zit ik in de bijstand.'

Ondanks dat Ho-Sik op een hoog economisch niveau zat, woonde hij toch niet zo groot. Hij had een huurkamer in een van de vele flats van Seoul. Hij had echter wel een mooie uitzicht over de stad. De neon-kleuren in het donker, de vele lichtjes en het leven wat dag en nacht doorging. Er was niks aan te merken dat er ooit een pandemie was geweest.

Op zijn balkon rookte hij de ene sigaret na de andere weg en kon hij weinig afleiding vinden. Nu hij allang de dertig was gepasseerd begon hij toch echt wel over het leven na te denken. Al die verminkingen die hij op zijn geweten had, omdat dit de enige manier was. Deze arme sloebers zouden straks verdreven worden bij de nieuwe stadsuitbreidingen, dus ze waren eigenlijk al gestraft.

En morgen moest hij weer een paar adressen af.

Misschien was hij ook emotioneel omdat zijn nichtje Soo Ah. vorig week het leven liet. Misschien was dit wel stof tot nadenken, tegen alle principes van zijn vader in.

Vader Yuong woonde in een kast van een huis in de wijk Seong-Buk Dong. De volgende dag, na zijn werk en na enkele nieuwe slachtoffers, reed hij er zonder zich op te frissen op af. Wat een dag. In de uren dat hij werkte waren zijn geweten onbereikbaar als ingevroren en draaide de geld en

statusmachine. Maar aan het einde van de werkdag begon het te dooien, en kwamen zijn geweten langzaam maar zeker terug uit het ijs. Het smeltwater druppelde ervan af en Ho-Sik moest in een berm kotsten.

Hij kotste daarvoor nooit in een berm of wat dan ook. Hij had destijds een stevige maaltijd, douche en televisie nodig.

Maar nu moest hij naar zijn ouderlijk huis. Hij moest zijn geweten weer laten invriezen. Want zijn vader was niet zo van de emoties.

Alhoewel... wel nu zijn kleinkind het leven had gelaten.

Toch?

Het huis was gebouwd van witte blokken, met een hoop glaswerk. Vader Yuong had een Porsche en een BMW voor de deur staan. Zuchtend liet Ho-Sik zijn auto erbij deelnemen en zette de motor uit. Even later enterde hij zijn ouderlijk huis, waar een rouwstemming zou moeten heersen.

Zijn vader, zijn moeder, zijn zus en haar man. Zijn zus Kim-Yi was ook een soort van Lady met de meest sterkste geurtjes op haar lichaam.

De binnenkant van het huis was een groot luxueus gebeuren. Een flatscreen die nog zes keer groter was dan de tv van Ho-Sik, de duurste meubels, en voornamelijk muren vol medailles, Amerikaanse vlaggen en portretten van Lyndon B Johnson, George Bush en Donald Trump.

Vader Yuong had voor het Amerikaanse leger in Vietnam gevochten, maar veelal werd hij per ongeluk beschoten door zijn team, omdat ze hem niet altijd los konden houden van de Vietnamezen. Daarvoor kreeg hij meerdere vergoedingen en fondsen waar hij tot op heden ten dage nog van snoept.

In een zijkamer, achter een schuifdeur van rijstpapier lag de kist met Soo Ah. Soo Ah was nog slechts zestien jaar en

woonde in het ouderlijk huis. Ho-Sik's broer is al jaren verdwenen en waarschijnlijk, zo dan niet zeker, kon Soo Ah de Zuid-Koreaanse maatschappij niet meer aan.

'Dan ben je gewoon een lafaard!' bromde vader Yuong verachtend.

'Ze verdient ook geen eervolle begrafenis. Ze wordt net als Amadeus Mozart in een kuil geworpen.'

Zowel Ho-Sik's zus en de echtgenoot, en zijn moeder waren het er mee eens. Dan moest Ho-Sik het ook maar accepteren.

Het moest maar.

Ho-Sik herinnerde zich de harde klappen die hij door zijn jonge jaren ontving. Een ontgroening noemde vader Yuong dat wel eens... Om de zoon klaar te maken voor de harde maatschappij en om de harde en meedogenloze zakenwereld, waar ledematen moeten worden afgestaan als het moet, over te nemen.

Zijn broer Choi Yuong, de vader van Soo Ah, had de knoop doorgehakt en was vertrokken.

'Die lafaard.... Die vuile lafaard.' smoorde vader Yuong. Ik heb een familie gesticht, maar een deel van de beplanting was al gaan rotten.

Kim-Yi en haar man bleven zich stil houden. Ze stak een sigaret op, die in een rietje zat en nam deftige zuigen; om vervolgens de rook weer uit te blazen.

'Wanneer ruimen we dat lijkt op?' vroeg ze vervolgens.

'Zondag...'

Een arm, een been, een groepsverkrachting, een verbranding...
...een salaris als beloning.

...en zo was het zondag.

Ze bevonden zich op de vuilnisbelt van Seoul. Vader Yuong had een bemachtiging om het terrein op te mogen.

In het puin, doordrenkt van vuil, etensresten en andere

stinkende rommel was een gat gegraven en de kist met Soo Ah erin lag ervoor.

'Soo Ah, Soo Ah, Soo Ah...' zei vader Yuong hoofdschuddend. 'Je sticht een groep kinderen. De ene helft bestaat uit geluk, de ander uit pech.'

Hij hield zijn gesloten handen op zijn buik alsof hij daadwerkelijk een eervolle rouwtoespraak aan het houden was. 'Toen die laffe klootzak van Choi de biezen heeft gepakt na de dood van zijn vrouw... ben jij bij ons gekomen. Ik had een zeer sterke vrouw van je willen maken. Zoals Kim-Yi.'

Kim-Yi had een zonnebril op en nam een zuig van het tuitje waarin haar sigaret zat.

'Ik had je eergevoel willen bijbrengen, macht, wellust... Opa moest het allemaal godverdomme op zijn rekening nemen. Maar je hing jezelf op.'

Zijn onderton begon venijnig te worden.

'Je hing jezelf op... Zeker om mij je zelfmedelijden te vertonen. Nou, dit is wat je ervoor terug krijgt. Stomme zeug!'

Vader Yuong spuugde op de kist, op het lijk van Soo Ah.

'Donder haar nu maar in de kuil.'

De klep werd dichtgeschoven.

Kim-Yi en Ho-Sik gingen aan de uiteindes van de kist staan en moeder tilde het middelste gedeelte op. Soo Ah gleed eruit en belandde tussen het stinkende vuilnis.

Vervolgens pakte vader Yuong zijn smartphone, drukte een paar knoppen in en zette die aan zijn oor.

'Hij kan dicht.'

Ho-Sik ging door met zijn werk, maar kon momenteel ook aan een ding denken: zijn broer Choi. Voor het eerst in tien jaar, sinds hij de benen heeft genomen, begon hij goed na te denken over het bestaan van Choi, de jeugdherinneringen, de

conflicten die er op volgden, en dat hij op een dag plotseling was verdwenen, zonder iets achter te laten.
Vader Young ging altijd uit van een laffe daad, maar misschien kon er meer aan de hand zijn.

Amsterdam, Nederland

Niemand in Zuid-Korea wist het, maar Choi woonde en werkte in Amsterdam. Al zag hij weinig van de binnenstad. Hij verbleef voornamelijk in een loods in Zeeburg, gelegen op een afgelegen plek aan de IJdijk. Het uitzicht bestond voornamelijk uit water van de IJ, hoogspanningsmasten, de blokwoningen van IJburg, schepen, enkele bruggen en aan de overkant van de rivier het kerkje van Durgerdam. Achter de loods hoorde je het monotone geruis van het verkeer op de snelweg.

Het genootschap waar Choi in zat droeg de naam "De Allochtonen" gerund door Willem Overdijk. Een forse kale man die alle visafslagen van Nederland in zijn broekzak had. Hij runde de loods, en de caravans op het veld daarachter. Daar woonde Choi, samen met zijn genootschap; veelal bestaand uit vluchtelingen of mensen zonder verblijfsvergunning. Geheel buiten de wet en de maatschappij werden ze daar door Willem Overdijk ingezet als zakenlui, die iets met vis deden.

De rest van het genootschap bestond grotendeels uit Syriërs en Oost en West Afrikanen. Verder nog enkele Chinezen. Vrouwen en kinderen waren in deze wereld niet toegestaan.

Maar de Chinezen hadden een probleem. Ze moesten allemaal geknield en met de handen op het achterhoofd naast elkaar zitten.

Ze bleken sinds kort opnieuw een risicogeval te zijn. Het kwam op het nieuws en ze waren kort nadat een nieuwe uitbraak ontstond uit hun thuisland naar Nederland gevlucht.

Ze ademden door hun tanden en hun neus, met snelle ritmes en de ogen gingen alle kanten op, maar hun hoofden hielden ze stil.

'Ik wil niet racistisch zijn.' zei Willem. 'Maar we willen ook

geen risico's.'

Hij zei het met een jammerlijk toontje. Alsof hij die Chinezen echt iets gegund had.

Een van de Chinese mannen begon te huilen.

'Ik heb die virussen ook niet uitgevonden...!' voegde Willem er aan toe.

De bestuurders van de auto's, die op de achtergrond de Coentunnel inreden, trokken zich nergens iets van aan.

De Afrikanen mochten het werk doen. Ze pakten hun pistool en ontgrendelden met ritselende geluiden. Vervolgens richtten ze de lopen tegen de achterhoofden van de Chinezen.

'Fire!' riep Willem, terwijl er een traan over zijn wang rolde.

Een korte regenval van knallen. De Chinese vluchtelingen vielen in dezelfde milliseconden dood neer.

Choi stond erbij en keek ernaar. Maar voelde niks.

De lijken werden in een container gepropt terwijl de "Allochtonen" hazmat-pakken droegen. De container werd vervolgens gesloten en met een hijskraan in de IJ losgelaten, om zich met volle snelheid naar de bodem te werken. Het liet een bubbelend en borrelend geluid achter in het water.

Een dag later werd het genootschap getest op besmettingen. Ze hadden allemaal geluk.

'Alles in orde dok?' vroeg Willem, terwijl zijn kandidaten in de loods verder gingen met het vis verwerken.

'Ja...' zei de dokter. 'Het is vanaf nu echt verstandig om geen Chinezen meer aan te nemen.'

'Klotezooi...' verzuchtte Willem. 'Hebben we net zo'n pandemie achter de rug...!'

'Bereidt je maar voor op het ergste.' zei de dok.

Terwijl Willem met de dok verder discussieerde, ontdeed Choi de vissen van de ingewanden. Naast de berg kadavers lagen